

H.G. Wells

**The
Diamond
Maker**

**Creatorul
de
diamante**

Niște afaceri mă reținuseră în Chancery Lane până la nouă seara și, după aceea, având bănuiala unei dureri de cap, nu am avut dispoziție nici pentru distracție, nici pentru continuarea lucrului. Atât cerul cât și faleza înaltă a aceluia culoar îngust de trafic lăsat descoperit vorbeau despre o noapte senină astfel încât am hotărât să cobor până pe dig, să-mi odihnesc ochii și să îmi limpezesc mintea urmărind luminile diferite de pe râu.

Dincolo de orice comparație, noaptea este cel mai bun moment pentru acest loc; un întuneric îngăduitor ascunde murdăria apelor, iar luminile acestei epoci de tranziție, roșu portocaliu, galben gaz și alb electric apar în contururi întunecate ale fiecărei nuanțe posibile de la gri până la violet închis.

Prin arcadele podului Waterloo, o sută de puncte luminoase marchează linia digului, iar deasupra parapetului său se ridică turnurile catedralei Westminster, de un cenușiu cald în lumina stelelor. Râul întunecat curge cu câte un val sporadic care întreprinde liniștea și tulbură reflecțiile luminilor care plutesc la suprafață.

„O noapte caldă”, a spus o voce lângă mine.

Am întors capul și am văzut profilul unui bărbat care se rezema de parapet, lângă mine. Era un chip rafinat, nu neplăcut, deși ciupit și suficient de palid, iar gulerul hainei întors și fixat în jurul gâtului îi marca statutul în viață la fel de aspru ca o uniformă.

Simțeam că răspunsul meu ar fi fost primit ca o recompensă.

L-am privit cu curiozitate. Avea ceva de spus care să merite efortul sau era incapabilul comun - incapabil

Some business had detained me in Chancery Lane nine in the evening, and thereafter, having some inkling of a headache, I was disinclined either for entertainment or further work. So much of the sky as the high cliffs of that narrow canon of traffic left visible spoke of a serene night, and I determined to make my way down to the Embankment, and rest my eyes and cool my head by watching the variegated lights upon the river.

Beyond comparison the night is the best time for this place; a merciful darkness hides the dirt of the waters, and the lights of this transitional age, red glaring orange, gas-yellow, and electric white, are set in shadowy outlines of every possible shade between grey and deep purple.

Through the arches of Waterloo Bridge a hundred points of light mark the sweep of the Embankment, and above its parapet rise the towers of Westminster, warm grey against the starlight. The black river goes by with only a rare ripple breaking its silence, and disturbing the reflections of the lights that swim upon its surface.

"A warm night," said a voice at my side.

I turned my head, and saw the profile of a man who was leaning over the parapet beside me. It was a refined face, not unhandsome, though pinched and pale enough, and the coat collar turned up and pinned round the throat marked his status in life as sharply as a uniform. I felt I was committed to the price of a bed and breakfast if I answered him.

I looked at him curiously. Would he have anything to tell me worth the money, or was he the common

chiar să îşi spună propria poveste? Avea o calitate a inteligenţei pe frunte şi în ochi şi un anumit tremur al buzei inferioare care m-au făcut să mă hotărăsc.

„Foarte cald”, am spus eu; „dar nu prea cald pentru noi aici. ”

„Nu”, a spus el, privind în continuare peste apă, „este destul de plăcut aici chiar acum. ”

„Este bine”, a continuat el după o pauză, „ să găseşti ceva atât de odihnitor ca aceasta la Londra. După ce cineva se frământă în legătură cu afacerile toată ziua, despre cum să meargă mai departe, cum să evite pericolele, nu ştiu ce s-ar face dacă nu ar exista astfel de colţuri liniştitoare”.

A vorbit cu pauze lungi între propoziţii.

„Sigur ştiţi câte ceva despre munca obositoare a lumii, altfel nu v-aţi afla aici. Dar mă îndoiesc că puteţi fi la fel de obosit şi că vă dor picioarele la fel ca pe mine... Bah! Uneori mă întreb dacă se merită. Sunt tentat să renunţ la tot- nume, bogăţie şi poziţie - şi să mă ocup de o afacere modestă. Dar ştiu că dacă mi-aş abandona ambiţia- cu greu după cum mă foloseşte- nu aş avea decât regrete pentru tot restul zilelor mele. ”

A tăcut. L-am privit uimit. Dacă am văzut vreodată un bărbat mai fără de speranţă, acesta era omul din faţa mea. Era zdrenţăros şi murdar, nebărbierit şi neîngrijit; arăta de parcă ar fi fost lăsat într-o coş de gunoi timp de o săptămână. Şi îmi vorbea despre grijile supărătoare ale unei afaceri mari. Aproape că am pufnit în râs. Fie era nebun, fie făcea o glumă jalnică pe seama propriei sale sărăcii.

incapable- incapable even of telling his own story? There was a quality of intelligence in his forehead and eyes, and a certain tremulousness in his nether lip that decided me.

"Very warm," said I; "but not too warm for us here."

"No," he said, still looking across the water, "it is pleasant enough here just now."

"It is good," he continued after a pause, "to find anything so restful as this in London. After one has been fretting about business all day, about getting on, meeting obligations, and parrying dangers, I do not know what one would do if it were not for such pacific corners."

He spoke with long pauses between the sentences.

"You must know a little of the irksome labour of the world, or you would not be here. But I doubt if you can be so brain-weary and footsore as I am Bah! Sometimes I doubt if the game is worth the candle. I feel inclined to throw the whole thing over - name, wealth and position- and take to some modest trade. But I know if I abandoned my ambition- hardly as she uses me- I should have nothing but remorse left for the rest of my days."

He became silent. I looked at him in astonishment. If ever I saw a man hopelessly hard-up it was the man in front of me. He was ragged and he was dirty, unshaven and unkempt; he looked as though he had been left in a dust-bin for a week. And he was talking to me of the irksome worries of a large business. I almost laughed outright. Either he was mad or playing a sorry jest on his own poverty.

„Dacă obiectivele înalte și pozițiile înalte”, am spus eu, „au dezavantajele lor prin munca grea și neliniște, ele au și compensațiile lor. Influența, puterea de a face bine, de a-i ajuta pe cei mai slabi și mai săraci decât noi înșine; și există chiar o anumită mulțumire în a arăta asta...”

Zeflemeaua mea, în aceste condiții, era josnică. Am vorbit sub impulsul contrastului dintre aspectul și discursul său. Îmi părea rău chiar în timp ce vorbeam.

Se întoarse către mine cu o față trasă, dar foarte liniștită.

A spus: „Am uitat de mine. Desigur, nu ați înțeles.”

M-a măsurat pentru o clipă.

„Fără îndoială că este foarte absurd. Nu mă veți crede nici dacă vă voi spune, astfel încât este destul de în siguranță să vă spun. Și va fi o consolare să spun cuiva. Chiar am o afacere mare în mână, o afacere foarte mare. Dar sunt probleme chiar acum. Treaba este că.....eu fac diamante.”

„Presupun că”, am spus eu, nu aveți de lucru doar în prezent?”

„M-am săturat să nu fiu crezut, ” a spus el nerăbdător și, deodată, descheindu-se la haina ponosită, a scos o geantă de pânză care atârna de un cordon în jurul gâtului. Din aceasta a scos o pietricică maro.

„Mă întreb dacă știți suficient pentru a vă da seama ce este asta?” Mi-a înmânat-o.

Acum mai bine de un an sau așa ceva, îmi umpleam

"If high aims and high positions," said I, "have their drawbacks of hard work and anxiety, they have their compensations. Influence, the power of doing good, of assisting those weaker and poorer than ourselves; and there is even a certain gratification in display..."

My banter under the circumstances was in very vile taste. I spoke on the spur of the contrast of his appearance and speech. I was sorry even while I was speaking. He turned a haggard but very composed face upon me.

Said he: "I forgot myself. Of course you would not understand."

He measured me for a moment.

"No doubt it is very absurd. You will not believe me even when I tell you, so that it is fairly safe to tell you. And it will be a comfort to tell someone. I really have a big business in hand, a very big business. But there are troubles just now. The fact is.....I make diamonds."

"I suppose," said I, "you are out of work just at present?"

"I am sick of being disbelieved," he said impatiently, and suddenly unbuttoning his wretched coat he pulled out a little canvas bag that was hanging by a cord round his neck. From this he produced a brown pebble.

"I wonder if you know enough to know what that is?" He handed it to me.

Now, a year or so ago, I had occupied my leisure in

timpul liber cu obținerea unei diplome în științe la Londra, astfel încât aveam o vagă idee despre fizică și mineralogie. Obiectul nu era diferit de un diamant neșlefuit de tip mai întunecat, deși mult prea mare, aproape cât vârful degetului mare. L-am luat și am văzut că are forma unui octaedru regulat, cu fețele curbe, specifice celor mai multe minerale prețioase. Mi-am scos briceagul și am încercat să-l scrijelesc în zadar. Aplecat spre lampa cu gaz, am încercat obiectul pe sticla ceasului meu și am reușit să trag o linie albă pe aceasta cu cea mai mare ușurință.

M-am uitat la interlocutorul meu cu o curiozitate crescândă.

„Cu siguranță este mai degrabă ca un diamant. Dar, dacă e așa, este un Behemoth al diamantelor. De unde îl aveți?”

„Vă spun că eu l-am făcut”, a spus el.

"Dați-mi-l înapoi."

L-a pus la loc în grabă și și-a încheiat nasturii hainei.

„Vi-l vând cu o sută de lire”, șopti el cu nerăbdare, deodată. O dată cu aceasta mi-au revenit bănuielile. Obiectul ar putea fi, până la urmă, doar o bucată din acea substanță aproape la fel de dură, corindonul, cu o formă asemănătoare întâmplător cu diamantul. Sau dacă era un diamant, cum a ajuns la el și de ce îl dă cu o sută de lire?

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Părea nerăbdător, dar nerăbdător într-un mod cinstit. În acel moment am crezut că este un diamant pe care încerca să îl vândă. Cu toate acestea, sunt un om sărac, o sută de lire sterline ar lăsa un gol vizibil în averea mea și

taking a London science degree, so that I have a smattering of physics and mineralogy. The thing was not unlike an uncut diamond of the darker sort, though far too large, being almost as big as the top of my thumb. I took it, and saw it had the form of a regular octahedron, with the curved faces peculiar to the most precious of minerals. I took out my penknife and tried to scratch it--vainly. Leaning forward towards the gas-lamp, I tried the thing on my watch-glass, and scored a white line across that with the greatest ease.

I looked at my interlocutor with rising curiosity.

"It certainly is rather like a diamond. But, if so, it is a Behemoth of diamonds. Where did you get it?"

"I tell you I made it," he said.

"Give it back to me."

He replaced it hastily and buttoned his jacket.

"I will sell it you for one hundred pounds," he suddenly whispered eagerly.

With that my suspicions returned. The thing might, after all, be merely a lump of that almost equally hard substance, corundum, with an accidental resemblance in shape to the diamond. Or if it was a diamond, how came he by it, and why should he offer it at a hundred pounds?

We looked into one another's eyes. He seemed eager, but honestly eager. At that moment I believed it was a diamond he was trying to sell. Yet I am a poor man, a hundred pounds would leave a visible gap in my fortunes and no sane man would

niciun om întreg la minte nu ar cumpăra un diamant la lumina lămpii cu gaz de la un vagabond zdrențaros numai pe cuvântul acestuia.

Totuși, un diamant de acea dimensiune invoca o imagine de multe mii de lire. Apoi, m-am gândit eu, o astfel de piatră nu ar putea exista, fără a fi menționată în fiecare carte despre pietre prețioase și, din nou, mi-au venit în minte poveștile depre contrabandă și Kaffiri cu degete dibace de la Cape. Am lăsat chestiunea achiziției de o parte.

„Cum l-ați obținut?” am spus eu.

„Eu l-am făcut.”

Auzisem ceva de Moissan, dar știam că diamantele lui artificiale erau foarte mici. Am clătinat din cap.

„Se pare că știți ceva despre lucrurile de felul acesta. Vă voi spune câte ceva despre mine. Poate că atunci vă veți putea gândi mai bine la achiziție.”

Se întoarse cu spatele la râu și își puse mâinile în buzunare. A oftat.

„Știu că nu mă veți crede.”

„Diamantele”, a început el și, în timp ce vorbea, vocea și-a pierdut voga tentă a vagabondului și a căpătat ceva din tonul ușor al unui om educat „trebuie să fie obținute prin folosirea carbonului în combinație într-un flux adecvat și sub o presiune adecvată; carbonul se cristalizează, nu ca plumb negru sau pulbere de cărbune, ci ca diamante mici. Acest lucru era cunoscut de chimiști de mulți ani, dar nimeni nu găsisese cu exactitate fluxul potrivit în care să topească carbonul sau presiunea potrivită

buy a diamond by gaslight from a ragged tramp on his personal warranty only. Still, a diamond that size conjured up a vision of many thousands of pounds.

Then, thought I, such a stone could scarcely exist without being mentioned in every book on gems, and again I called to mind the stories of contraband and light-fingered Kaffirs at the Cape.

I put the question of purchase on one side.

"How did you get it?" said I.

"I made it."

I had heard something of Moissan, but I knew his artificial diamonds were very small. I shook my head.

"You seem to know something of this kind of thing. I will tell you a little about myself. Perhaps then you may think better of the purchase."

He turned round with his back to the river, and put his hands in his pockets. He sighed.

"I know you will not believe me."

"Diamonds," he began- and as he spoke his voice lost its faint flavour of the tramp and assumed something of the easy tone of an educated man "are to be made by throwing carbon out of combination in a suitable flux and under a suitable pressure; the carbon crystallises out, not as black-lead or charcoal-powder, but as small diamonds. So much has been known to chemists for years, but no one yet had hit upon exactly the right flux in which to melt up the carbon, or exactly the right pressure

pentru cele mai bune rezultate. În consecință, diamantele realizate de chimiști sunt mici și întunecate și lipsite de valoare ca bijuterii. Acum, știți, am renunțat la viața mea pentru asta- mi-am dat viața mea pentru ea.

„Am început să lucrez la condițiile fabricării diamantelor când aveam șaptesprezece ani, iar acum am treizeci și doi de ani. Mi s-a părut că asta ar putea lua toate gândurile și energiile unui om timp de zece ani, sau douăzeci de ani, și, chiar dacă s-ar întâmpla astfel, tot s-ar merita. Să presupunem că cineva ar descifra taina chiar înainte ca secretul să iasă la iveală și că diamantele ar deveni la fel de obișnuite precum cărbunele, tot ar putea să câștige milioane. Milioane!”

Se opri și îmi căută solidaritatea. Ochii îi străluceau cu lăcomie.

„Să mă gândesc”, a spus el, „că sunt pe punctul de a avea totul și iată!”

„Am avut”, a continuat el, „în jur de o mie de lire când aveam douăzeci și unu de ani, iar acest lucru, credeam eu, ajutat de puțină predare, mi-ar continua cercetările. Un an sau doi petrecuți pentru a studia, la Berlin în principal, apoi am continuat pe cont propriu. Necazul a fost secretul. Vedeți, dacă aș fi lăsat să îmi scape ceea ce făceam, alți oameni ar fi fost încurajați de încrederea mea în practicabilitatea ideii; și nu pretind că sunt un astfel de geniu care să fi descoperit asta primul cu siguranță, în cazul unei competiții pentru descoperire. Și vedeți că era important că, dacă aș vrea cu adevărat să fac o grămadă, oamenii nu ar trebui să știe că este un proces artificial și capabil să producă diamante cu tona. Așa că a trebuit să lucrez singur.

for the best results. Consequently the diamonds made by chemists are small and dark, and worthless as jewels.

Now I, you know, have given up my life to this problem- given my life to it.

"I began to work at the conditions of diamond making when I was seventeen, and now I am thirty-two. It seemed to me that it might take all the thought and energies of a man for ten years, or twenty years, but, even if it did, the game was still worth the candle. Suppose one to have at last just hit the right trick before the secret got out and diamonds became as common as coal, one might realize millions. Millions!"

He paused and looked for my sympathy. His eyes shone hungrily.

"To think," said he, "that I am on the verge of it all, and here!

"I had," he proceeded, "about a thousand pounds when I was twenty-one, and this, I thought, eked out by a little teaching, would keep my researches going. A year or two was spent in study, at Berlin chiefly, and then I continued on my own account. The trouble was the secrecy. You see, if once I had let out what I was doing, other men might have been spurred on by my belief in the practicability of the idea; and I do not pretend to be such a genius as to have been sure of coming in first, in the case of a race for the discovery. And you see it was important that if I really meant to make a pile, people should not know it was an artificial process and capable of turning out diamonds by the ton. So I had to work all alone.

La început am avut un mic laborator, dar, pe măsură ce resursele mele au început să se epuizeze, a trebuit să-mi conduc experimentele într-o cameră sărăcăcioasă și nemobilată din Kentish Town, unde am dormit în cele din urmă pe o saltea de paie pe podea, printre toate aparatele mele. Bani se scurgeau pur și simplu.

Făceam totul împotriva voinței mele cu excepția aparaturii științifice. Am încercat să mențin lucrurile în mișcare prin puțină predare, dar nu sunt un profesor foarte bun și nu am nici o diplomă universitară, nici foarte multă educație, decât în chimie și am constatat că trebuie să acord mult timp și muncă pentru bani puțini și prețioși. Dar m-am apropiat mai mult și mai mult.

Acum trei ani am rezolvat problema compoziției fluxului și m-am apropiat de presiune, punând acest flux al meu și o anume compoziție de carbon într-un butoiș de pistol închis, umplut cu apă, sigilat etanș și încălzit. ”

El s-a oprit.

„Cam riscant”, am spus eu.

"Da. A explodat și a spart toate ferestrele și o mulțime din aparate; dar am obținut totuși un fel de pulbere de diamant. Urmărind problema obținerii unei presiuni mari asupra amestecului topit din care urmau să se cristalizeze obiecte, am dat peste câteva cercetări ale lui Daubree de la Laboratoire des Poudres et Salpêtres de la Paris. El a detonat dinamita într-un cilindru de oțel strâns înșurubat, prea puternic pentru a exploda și am descoperit că putea zdrobi pietre în noroi, nu foarte diferit de stratul de pământ sud-african în care se găsesc diamante.

At first I had a little laboratory, but as my resources began to run out I had to conduct my experiments in a wretched unfurnished room in Kentish Town, where I slept at last on a straw mattress on the floor among all my apparatus. The money simply flowed away.

I grudged myself everything except scientific appliances. I tried to keep things going by a little teaching, but I am not a very good teacher, and I have no university degree, nor very much education except in chemistry, and I found I had to give a lot of time and labour for precious little money.

But I got nearer and nearer the thing.

Three years ago I settled the problem of the composition of the flux, and got near the pressure by putting this flux of mine and a certain carbon composition into a closed-up gun-barrel, filling up with water, sealing tightly, and heating."

He paused.

"Rather risky," said I.

"Yes. It burst, and smashed all my windows and a lot of my apparatus; but I got a kind of diamond powder nevertheless. Following out the problem of getting a big pressure upon the molten mixture from which the things were to crystallise, I hit upon some researches of Daubree's at the Paris Laboratoire des Poudres et Salpetres.

He exploded dynamite in a tightly screwed steel cylinder, too strong to burst, and I found he could crush rocks into a muck not unlike the South African bed in which diamonds are found.

A fost o presiune extraordinară asupra resurselor mele, dar am făcut rost de un cilindru de oțel fabricat pentru scopul meu, după modelul lui. Am introdus înăuntru toate lucrurile și explozivul meu, am aprins focul în cuptor, am pus toată grija și - am ieșit la plimbare ".

Nu m-am putut abține să nu râd de felul lui sincer de a povesti.

„Nu te-ai gândit că ar putea sări în aer casa? Mai erau și alți oameni acolo? ”

„Era în interesul științei”, a spus el, în cele din urmă.

„Era o familie de negustori ambulanti dedesubt, un scriitor petiționar în camera din spatele meu și două florărese la etaj. Poate că a fost un act puțin nesăbuit. Dar, e posibil ca unii dintre ei să fi fost ieșiți.”

„Când m-am întors, obiectul era exact unde îl lăsasem, printre cărbunii albi fierbinți. Explozivul nu distrusese cutia. Și atunci m-am confruntat cu o problemă. Știți că timpul este un element important în cristalizare. Dacă grăbiți procesul, cristalele sunt mici - doar prin prelungirea procedurii acestea cresc până la orice dimensiune. Am hotărât să las acest aparat să se răcească timp de doi ani, lăsând temperatura să scadă încet în timp. Și acum cam rămăsesem fără bani; și, cu un foc mare și chiria camerei mele, precum și foamea pe care trebuia să mi-o potolesc, abia dacă mai aveam vreun bănuț.”

„Cu greu vă pot povesti toate încercările prin care am trecut în timp ce făceam diamantele. Am vândut ziare, am ținut cai, am deschis ușile trăsurilor. Multe săptămâni am scris adrese pe plicuri.

It was a tremendous strain on my resources, but I got a steel cylinder made for my purpose after his pattern. I put in all my stuff and my explosives, built up a fire in my furnace, put the whole concern in, and- went out for a walk."

I could not help laughing at his matter-of-fact manner.

"Did you not think it would blow up the house? Were there other people in the place?"

"It was in the interest of science," he said, ultimately.

"There was a costermonger family on the floor below, a begging-letter writer in the room behind mine, and two flower-women were upstairs. Perhaps it was a bit thoughtless. But possibly some of them were out."

"When I came back the thing was just where I left it, among the white-hot coals. The explosive hadn't burst the case. And then I had a problem to face. You know time is an important element in crystallisation. If you hurry the process the crystals are small--it is only by prolonged standing that they grow to any size. I resolved to let this apparatus cool for two years, letting the temperature go down slowly during the time. And I was now quite out of money; and with a big fire and the rent of my room, as well as my hunger to satisfy, I had scarcely a penny in the world.

"I can hardly tell you all the shifts I was put to while I was making the diamonds.

I have sold newspapers, held horses, opened cab-doors. For many weeks I addressed envelopes.

Am avut o slujbă ca asistent al unui bărbat care avea o tonetă ambulantă și obișnuiam să strig pe o parte a drumului în timp ce el striga pe cealaltă.”

„Odată, timp de o săptămână, nu am avut absolut nimic de făcut și am cerșit. Ce mai săptămână! Într-o zi focul s-a stins și nu mâncasem nimic toată ziua și un flăcău care își scosese iubita la plimbare, mi-a dat șase bănuți- pentru a se da mare. Slavă cerului pentru vanitate! Cum mai miroseau magazinele de pește! Dar m-am dus și am cheltuit totul pe cărbuni și cuptorul meu a fost din nou roșu strălucitor, și apoi- Ei bine, foamea îl prostește pe om.”

„În sfârșit, acum trei săptămâni, am lăsat focul să se stingă. Mi-am luat cilindrul și l-am deșurubat în timp ce era încă atât de fierbinte încât mi-a pedepsit mâinile și am răzuit conținutul fărâmicios ca lava cu o daltă, l-am bătut cu ciocanul până s-a făcut pulbere pe o placă de fier. Și am găsit trei diamante mari și cinci mici. În timp ce stăteam pe podea ciocănind, ușa mi s-a deschis, iar vecinul meu, scriitorul cerșetor, a intrat. Era beat- așa cum este de obicei.”

„Anarhistule”, a spus el.

„Ești beat”, am spus eu.

„Derbedeule”, spuse el.

„Du-te la tatăl tău”, am spus eu, voind a spune Tatăl Minciunilor (diavol).

„Nu contează”, a spus el, mi-a aruncat o privire vicleană și a sughițat, și rezemându-se de ușă, cu celălalt ochi la stâlpul ușii, a început să bâlbâie ceva

I had a place as assistant to a man who owned a barrow, and used to call down one side of the road while he called down the other."

"Once for a week I had absolutely nothing to do, and I begged. What a week that was!

One day the fire was going out and I had eaten nothing all day, and a little chap taking his girl out, gave me sixpence- to show off. Thank heaven for vanity! How the fish-shops smelt! But I went and spent it all on coals, and had the furnace bright red again, and then- Well, hunger makes a fool of a man."

"At last, three weeks ago, I let the fire out. I took my cylinder and unscrewed it while it was still so hot that it punished my hands, and I scraped out the crumbling lava-like mass with a chisel, and hammered it into a powder upon an iron plate.

And I found three big diamonds and five small ones.

As I sat on the floor hammering, my door opened, and my neighbour, the begging-letter writer came in. He was drunk- as he usually is."

"Nerchist", said he.

"You're drunk", said I.

"Structive scoundrel", said he.

"Go to your father", said I, meaning the Father of Lies.

"Never you mind", said he, and gave me a cunning wink, and hiccuped, and leaning up against the door, with his other eye against the door-post, began to

despre cum își băgase nasul în camera mea și cum mersese la poliție în dimineața aceea și despre cum aceștia notaseră tot ce a avut el de spus - era o piatră prețioasă,” spusese el.

Apoi mi-am dat seama brusc că sunt într-o situație gravă. Fie va trebui să le spun acestor polițiști micul meu secret și să dezvălui totul, fie să fiu luat drept anarhist.

Așa că am urcat la vecinul meu și l-am luat de guler și l-am tăvălit un pic, apoi mi-am strâns diamantele și am plecat. Ziarele de seară mi-au numit cuibul Fabrica de Bombe din Kentish Town. Și acum nu pot să mă despart de lucrurile astea din dragoste sau pentru bani.”

„Dacă intru la bijutieri respectabili, mă roagă să aștept și merg să șoptescă unui funcționar să aducă un polițist și atunci spun că nu pot aștepta. Și am descoperit un tip care primește bunuri furate, iar el pur și simplu s-a oprit la cel pe care i l-am dat și mi-a spus să îl dau în judecată dacă îl vreau înapoi. Merg în momentul ăsta cu diamante în jurul gâtului meu care valorează câteva sute de mii de lire sterline și fără mâncare sau adăpost. Dumneata ești prima persoană în care am încredere. Dar îmi place chipul dumitale și sunt încăpățânat”.

El m-a privit în ochi.

„Ar fi o nebunie”, am spus eu, „pentru mine să cumpăr un diamant în aceste împrejurări. În plus, nu umblu cu sute de lire în buzunar. Cu toate acestea, cred mai mult de jumătate din povestea dumitale. Voi proceda astfel dacă doriți: veniți mâine la biroul meu...”

„Credeți că sunt hoț! ” spuse el apăsător. „Veți spune poliției. Nu cad în capcană. ”

babble of how he had been prying in my room, and how he had gone to the police that morning, and how they had taken down everything he had to say—siffi was a ge'm,' said he.

Then I suddenly realised I was in a hole. Either I should have to tell these police my little secret, and get the whole thing blown upon, or be lagged as an Anarchist.

So I went up to my neighbour and took him by the collar, and rolled him about a bit, and then I gathered up my diamonds and cleared out. The evening newspapers called my den the Kentish Town Bomb Factory. And now I cannot part with the things for love or money."

"If I go in to respectable jewellers they ask me to wait, and go and whisper to a clerk to fetch a policeman, and then I say I cannot wait. And I found out a receiver of stolen goods, and he simply stuck to the one I gave him and told me to prosecute if I wanted it back. I am going about now with several hundred thousand pounds-worth of diamonds round my neck, and without either food or shelter. You are the first person I have taken into my confidence. But I like your face and I am hard-driven."

He looked into my eyes.

"It would be madness," said I, "for me to buy a diamond under the circumstances. Besides, I do not carry hundreds of pounds about in my pocket. Yet I more than half believe your story. I will, if you like, do this: come to my office tomorrow..."

"You think I am a thief!" said he keenly. "You will tell the police. I am not coming into a trap."

„Cumva sunt sigur că nu sunteți hoț. Iată cartea mea de vizită. Luați-o, oricum. Nu trebuie să veniți cu programare. Veniți când doriți. ”

El a luat cartea de vizită și promisiunea bunăvoinței mele.

„Gândiți-vă mai bine la asta și veniți”, am spus eu.

El clătină din cap îndoielnic.

"Vă voi plăti jumătatea de coroană cu dobândă într-o zi- o asemenea dobândă care vă va uimi”, a spus el.

„Oricum, veți păstra secretul?...Să nu mă urmăriți. ”

A traversat drumul și s-a îndreptat în întuneric spre micile trepte de sub arcadă care duceau spre Strada Essex și l-am lăsat să plece. Și aceasta a fost ultima dată când l-am văzut.

Ulterior, am primit două scrisori de la el în care îmi cerea să trimit bancnote- nu cecuri- la anumite adrese. Am cântărit problema și am făcut așa cum am considerat că e mai înțelept. Odată m-a căutat când eram ieșit. Băiatul din casă l-a descris ca fiind un bărbat foarte slab, murdar și zdrențaros, cu o tuse îngrozitoare. Nu a lăsat niciun mesaj. Acesta a fost sfârșitul lui, atât cât știu eu. Mă întreb uneori ce s-a întâmplat cu el. A fost un maniac ingenios sau un negustor necinstit de pietricele sau chiar a făcut, cu adevărat, diamante după cum pretindea?

Ultima varianta este suficient de credibilă pentru a mă face să mă gândesc uneori că am ratat cea mai strălucită ocazie din viața mea.

Se prea poate, desigur, să fie mort, iar diamantele lui să fie aruncate de-o parte cu nepăsare- unul,

"Somehow I am assured you are no thief. Here is my card. Take that, anyhow. You need not come to any appointment. Come when you will."

He took the card, and an earnest of my good-will.

"Think better of it and come," said I.

He shook his head doubtfully.

"I will pay back your half-crown with interest some day- such interest as will amaze you," said he.

"Anyhow, you will keep the secret?...Don't follow me."

He crossed the road and went into the darkness towards the little steps under the archway leading into Essex Street, and I let him go. And that was the last I ever saw of him.

Afterwards I had two letters from him asking me to send bank-notes--not cheques--to certain addresses. I weighed the matter over and took what I conceived to be the wisest course. Once he called upon me when I was out. My urchin described him as a very thin, dirty, and ragged man, with a dreadful cough. He left no message. That was the finish of him so far as my story goes. I wonder sometimes what has become of him. Was he an ingenious monomaniac, or a fraudulent dealer in pebbles, or has he really made diamonds as he asserted?

The latter is just sufficiently credible to make me think at times that I have missed the most brilliant opportunity of my life.

He may of course be dead, and his diamonds carelessly thrown aside- one, I repeat, was almost as big

repet, era aproape cât degetul meu mare. Sau poate încă rătăcește încercând să-și vândă lucrurile.

Este doar posibil să apară încă în societate și, trecând peste cerurile mele în înălțimile senine sacre pentru cei bogați și faimoși, să mă dojenească în tăcere pentru dorința mea de inițiativă.

Uneori cred că aș fi putut risca să pierd măcar cinci lire.

as my thumb. Or he may be still wandering about trying to sell the things.

It is just possible he may yet emerge upon society, and, passing athwart my heavens in the serene altitude sacred to the wealthy and the well-advertised, reproach me silently for my want of enterprise.

I sometimes think I mightat least have risked five pounds.

